

TJ KLUNE

NIEKDE ZA MOROM

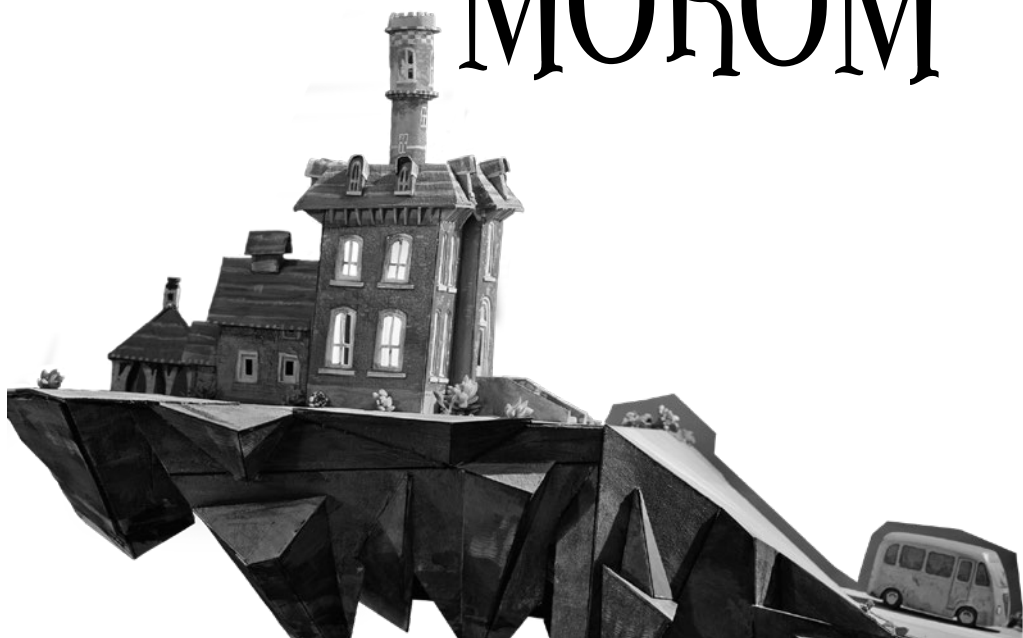
NAVRAŤ DO
DOMU NA
AZÚROVOM POBREŽÍ

metafora

TJ KLUNE

NIEKDE
ZA
MOROM

TJ KLUNE NIEKDE ZA MOROM

Vydala GRADA Slovakia s.r.o., pod značkou Metafora
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 365. publikáciu.

Z anglického originálu *Somewhere beyond the sea*, vydaného vydavateľstvom Tor v roku 2024,
preložila do slovenčiny Terézia Manners.
Jazyková redakcia Anetta Letková a Barbora Nosková
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedný redaktor Tomáš Hájek

Vydanie 1., 2025
Počet strán 416
Tlač Tisk Centrum, s.r.o.

Somewhere beyond the sea © 2024 by Travis Klune
COVER ART BY RED NOSE STUDIO

Slovak edition © GRADA Slovakia s.r.o., 2025
Translation © Terézia Manners, 2025

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

*Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováaná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu nakladateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude **restne stíhané**.*

*Automatizovaná analýza textov alebo dát v zmysle čl. 4 smernice 2019/790/EU a používanie tejto knihy na tréningovanie AI **sú bez súhlasu nositeľa práv zakázané**.*

ISBN 978-80-8305-149-2 (e-Pub)
ISBN 978-80-8305-148-5 (pdf)
ISBN 978-80-8305-147-8 (print)

*Pre trans komunitu na celom svete:
Vidím vás, počujem vás, milujem vás.
Tento príbeh je pre vás.*

„Nachádzame sa na rázcestí. Cieľom tohto pojednávania – a mnohých ďalších, ktoré budú nasledovať po ňom – je vyhodnotiť, či je potrebné urobiť nejaké zmeny v súčasných PRAVIDLÁCH A SMERNICIACH týkajúcich sa komunity zázračných bytostí. Určite ste si všimli, že tlač sa nedávno veľmi podrobne zamerala na Oddelenia starostlivosti o zázračnú mládež a dospelých. Po rozpustení Extrémne vysokého manažmentu sú tieto dve oddelenia momentálne bez vedenia.“

Ked' Arthur Parnassus prvý raz po rokoch vystúpil z trajektu a ocitol sa na ostrove, bol presvedčený, že sa na mieste vznieti. Nestalo sa tak, no veľa mu nechýbalo. Oheň v jeho vnútri už celé roky nehorel tak jasno. Zaplavila ho neovládateľná túžba vyletieť z kože, rozprestrieť krídla, vzniesť sa k oblohe a zacítiť na pierkach ten známy, soľou pre-siaknutý vietor. Veľmi dobre však vedel, že ak by sa tomuto nutkaniu poddal, pravdepodobne by odletel a už by sa sem nikdy nevrátil. A práve to urobiť nemohol. Čakala ho tu totiž kopa práce.

Spoza zábradlia umiestneného v trojmetrovej výške nad palubou naňho zavolať majiteľ trajektu, nevrlý chlapík s poďobanou tvárou, so špinavým overalom a šarmaným menom Merle: „Dúfam, že viete, čo robíte. Keď vystúpите, musíte tu ostať. Potme sem nechodím.“

Arthur si Merleho nevšímal. Oči upieral na prašnú cestu rozprestierajúcu sa priamo pred ním, ktorá sa strácala v lese s takými hustými korunami stromov, že lúče popoludňajšieho slnka takmer neprenikli k machu a listom pokrývajúcim lesnú pôdu. V ušiach mu zaznel šum mora omývajúcего biele piesočnaté pláže a pripomenul mu mladosť; to dobré, to zlé a všetko ostatné. „Vďaka, Merle. Bez vašej pomoci by som to nedokázal.“ Pozrel sa späť na trajekt. „Myslím, že budem v poriadku. Ak by som sa rozhodol vrátiť na pevninu, zavolám vás.“

„Ako? S ostrovom nie je prepojený žiadny telefón. Nie je tam elektrina ani tečúca voda.“

„To sa čoskoro zmení. Všetky potrebné zariadenia doručia zajtra presne o desiatej. Môžem sa spoľahnúť, že ich priveziete, všakže?“

Zamračil sa, no Arthurovi neunikol chamtivý záblesk v mužových očiach, ktorý zmizol rovnako rýchlo, ako sa objavil. „Ceny sa menia,“ vyhlásil Merle a povýšenecky si pritom odfrkol.

„Benzín nie je lacný a prevážať jedného človeka hore-dole ma bude...“

„Samozrejme,“ prerušil ho Arthur. „Za svoj čas si zaslúžite náležitú finančnú odmenu.“

Merle zažmurkal. „To áno. Presne to si zaslúžim.“ Pozrel sa na dva kufre pri Arthurových nohách. Jeden starý, druhý nový. „Prečo ste sem prišli?“

Na blankytnej oblohe nebolo ani obláčika. Rovnaké modré nekonečno hore aj dole. Koniec leta, príjemné teplé počasie, no jemu bolo vždy teplo. V nose ho poštekľil slaný vzduch a on ho vdychoval až dovtedy, kým mu nenaplnil pľúca. „A prečo nie?“

„Je to hrozné miesto,“ striasol sa Merle. „Počul som, že tu straší. Už dlho tam nik nežije.“ Odplul si cez zábradlie. „A keď mal ostrov obyvateľov, nemohli sme o tom hovoriť. Šu-šu-šu, veď viete.“

„Viem,“ zašomral Arthur. Potom trochu hlasnejšie dodal: „Merle, nepoznáte náhodou muža menom Melvin?“

„Čože? Ako ste... bol to môj otec.“

„Myslel som si,“ odvetil Arthur. Ouroboros. Had požierajúci svoj vlastný chvost. Nekonečný kruh. Možno to bola predsa len chyba. Dedina, z ktorej sa vydali na more, vyzerala odtiaľto presne tak, ako pred mnohými rokmi. Pastelové budovy v odtieňoch ružovej, žltej a zelenej a spokojní ľudia v letnom oblečení, ktorých netrápilo vôbec nič. A prečo by malo? Boli predsa ľudia. Svet vybudovali pre nich.

Trajekt sa takmer vôbec nezmenil, hoci ho v priebehu rokov tu a tam vylepšili: čerstvý náter, nové nepopraskané sedadlá. Tento dojem upevňoval dokonca aj samotný Merle, ktorý sa so zvesenými kútikmi a s nevýraznými očami tak veľmi ponášal na Melvina. Nič sa nezmenilo. Všetko bolo rovnaké. Okrem Arthura. „Kedysi som ho poznal.“ *Aj teba,*

pomyslel si, rozpomätávajúc sa na zachmúreného pubertiaka zakrádajúceho sa po trajekte s mopom v ruke.

„Umrel. Pred desiatimi rokmi,“ odsekol Merle.

„Úprimnú sústrasť.“

Merle len mávol rukou. „Kde ste sa zoznámili?“

Arthur sa usmial. „Ozvem sa vám.“ S týmito slovami zodvihol oba kufre a vzpriamril sa. Dorazil. Konečne. Nastal čas zistiť, ako sa veci majú, a dúfať, že jeho snaha nevyjde nazmar. „Nikdy nezabudnem na vašu láskavosť. Teraz sa poberiem. Vďaka, dobrý človeče.“

Prašná cesta sa stáčala pomedzi hustnúci les a slnečné svetlo vrhalo tieň, ktoré sa vo vánku chveli. Nepotil sa, ešte nie, no cesta sa mu zdala dlhšia, než si ju pamätal. *Mladosť – pochabosť*, pomyslel si. Bezodná studnica energie, s ktorou nevidíte rozdiel medzi tromi a desiatimi kilometrami. Takmer štyridsaťročný Arthur bol stále v dobrej kondícii, no dni, keď mohol bez prestávky behať hore-dole, boli nenávratne preč.

Zabočil za roh a zastal. Cestu mu hatali stromy.

Stálo ich tu presne päť. Rástli priamo na ceste a kmene mali tak blízko seba, že by pomedzi ne určite neprekĺzol. Týčili sa k oblohe a vyzerali omnoho staršie, než by mali byť – sto rokov, možno dokonca viac. To však nebolo možné. Keď tadiaľto prechádzal naposledy, ešte tu nerástli. Nespomínal si dokonca ani len na výhonky.

To znamenalo, že v tom malo prsty niečo iné. Respektíve *niekto* iný. Stromy s tým, samozrejme, nemali nič spoločné, no niekto ho sledoval.

Kufre položil na cestu a pristúpil k prostrednému stromu. Popraskaná kôra bola na dotyk drsná, a keď k nej priložil ruku, opýtal sa: „Si tu?“ A potom dodal: „Určite. Toto je tvoje dielo.“

Odpoveďou mu bol iba vtáčí spev.

„Poznáš ma,“ pokračoval. „Lepšie povedané toho, kým som býval.“ Zasmial sa, no jeho smiechu chýbala radosť. „Vrátil som sa v nádeji, že z tohto miesta dokážem urobiť niečo viac než to, čím bývalo.“ So

zavretými očami si pritlačil čelo ku kmeňu stromu. „A ak budem musieť, zvládnem to sám, no nie bez tvojho súhlasu.“

Oči otvoril, až keď kmeň zavibroval. Arthur pomaly ustupoval a pritom pozoroval, ako sa stromy lemujúce cestu s tichým hukotom zachveli. Potom spod nich ako chápadlá vyrazili korene, preplazili sa po zemi a ovinuli sa okolo stromov hatajúcich priechod. Keď ich pevne zovreli, drevo zastonalo a korene odtiahli stromy od seba dosť ďaleko na to, aby tak vytvorili otvor.

Len prostredný strom ostával stáť na mieste. Zatriasol sa, údy mu zahrkotali a listie zašušťalo. Keď mu dlhý konár pohladil líce a zelený list ho poštekľil na nose, Arthur sa ani nepohol. Z vnútra stromu sa k nemu doniesol šepot: *Chlapec. Chlapec s ohňom sa vrátil domov.*

„Áno,“ odvetil šeptom. „Vrátil som sa.“

Strom sa skrútil, prašná cesta popraskala a otvorila sa. Zo zeme povstali korene, a keď sa zachovali ako nohy a prešli spolu s celým stromom na okraj cesty, užkrnul sa. Po tom, čo si strom našiel vhodné miesto, opäť zapustil korene do pôdy. V mačinách, ktoré za sebou zanechal, sa zdvihla pôda a vyplnila ich. Onedlho bola cesta pred ním rovnako hladká ako cesta za ním.

„Vďaka,“ povedal Arthur s jemným úklonom. „Keď budeš niekedy pripravená, vieš, kde ma nájdeš.“ Potom zodvihol batožinu a vykročil vpred.

Chvíľa, keď vyšiel z lesa a po dvadsiatich ôsmich rokoch prvý raz opäť uvidel dom, nebola ničím výnimočná. Týčil sa nad ním, postavený na zubatom útese, zozadu ožiarený slnečnými lúčmi. Pred domom stála prázdna cementová fontána, kde-tu pokrytá zelenou a čiernou plesňou. Tehlové steny sa postupne rozpadávali a v tráve, obrastajúcej dom, ležali popraskané a polámané kusy tehál. Rozbité okná v bielych rámoch lemoval popínavý brečtan, pokrývajúci polovicu prednej fasády domu. Vežička, prístavba týčiaca sa v šesťmetrovej výške nad strechou domu, vyzerala, že sa pri tom najjemnejšom poryve vetra zrúti. Vedľa domu

sa bujaro rozrastala záhrada so zlatými, červenými a ružovými kvetmi, ktoré sa zmocnili altánku, kde deväťročný chlapec s ohňom v krvi vyryl do tehly svoje iniciály, aby tak zanechal dôkaz o svojej existencii: AFB. Arthur Franklin Parnassus.

Nedaleko domu stála druhá budova, ktorú nikdy predtým nevidel. Nebola tu, keď ako dieťa, oslepený slnečným svetlom, odchádzal po tom, čo ho tak dlho držali v temnote. Vtedy ho uplakaného objímala silná ruka a viedla ho hore schodmi priamo do čakajúceho vozidla. Druhá budova bola malá, postavená z rovnakých tehál ako dom, o ktorom sa mu ešte stále z času na čas snívalo. Vedel, že takzvaný sirotinec v priebehu rokov vystriedal niekoľko majiteľov, no z toho, čo zatiaľ videl, mu bolo jasné, že tu už dlhší čas nik nebýval. Hostovský dom – teda aspoň tak naňho toto malé obydlie pôsobilo – mu nateraz postačí. Okná boli nedotknuté a strecha vyzerala byť v lepšom stave než tá na hlavnom dome, ktorej škridly odvíali dávne búrky.

Batožinu nechal pri schodoch na terasu a pohyboval sa ako v tranze. Kráčať po cestičke cez záhradu nebolo kvôli hustej zeleni a rozrastajúcim sa kríkom jednoduché. Predierajúc sa cez divý porast prešiel popri altánku. Cestička sa stáčala okolo domu a viedla až dozadu, kde sa v spodnej časti budovy nachádzali dvojité drevené dvere vedúce pod zem. Na ich dreve sa ešte stále vynímali vypálené čiary. Dvere boli zamknuté zhrdzavenou zámkou. Mal od nej kľúč. Mal všetky kľúče.

Nevošiel dovnútra. Vedel, čo tam nájde. Hrubé značky vyryté do steny. Ščerneté kamene v miestach, kde vzplanul. Nekonečnú temnotu, ktorú dokázal poraziť len jeho oheň.

Vtedy za ním stál duch, ktorý mu okolo krku ovinul ruku a uväznil ho. „Môžeš si za to sám,“ zavrčal mu do ucha. „Naučím ťa, kde je tvoje miesto. Pamätaj na moje slová, chlapče. Povedz to! Čo si? Povedz to!“

„Ohavnosť,“ vyslovil Arthur monotónne, zatiaľ čo sa ruka postupne vytrácala.

Kým sa slnko pohybovalo po oblohe, upieral zrak na drevené pivničné dvere.

Nezvládal to. Netušil, prečo si nahováral, že to zvládne. Bolo toho naňho priveľa. Kým sa vracal do prednej časti domu, potáhoval si vlasy. Batožina stála tam, kde ju nechal.

Zohol sa a rukami sa letmo dotkol rukovätí kufrov.

Vtedy sa ozval hlas: „Arthur!“ Hlasný, jasný, akoby niekto stál na terase priamo pred ním.

Zodvihol hlavu. Bol sám.

Až na to, že to nebola pravda. Pretože odrazu si všimol niečo, čo mu pri príchode uniklo: maličký žltý kvietok vyrastajúci spomedzi dreva prvého schodu vedúceho na terasu. Rastlinka nebola väčšia ako necht, no napriek tomu vytrvala a pretláčala sa pomedzi drevo, až kým nepocítila teplo slnečných lúčov.

Pomaly ku kvietku pristúpil, čupol si a jemne sa dotkol jeho žltých, slnkom ohriatych lupienkov. Znovuzrodenie. Húževnatosť. Farba. Život. Tie najdôležitejšie veci v tom najmenšom balíčku.

Usmial sa a prvý raz pocítil, že mu v hrudi niečo zapadlo na správne miesto. „Dobre teda,“ riekol, „ak to dokážeš ty, možno to dokážem aj ja.“

Leto sa postupne menilo na jeseň, listy sa sfarbovali a vzduch trochu ochladol. Arthur stál na terase, kde šmirgľoval zábradlie, aby ho potom mohol premaľovať. Uvažoval nad bielou, aby zábradlie ladilo s okennými rámami, ktoré už natrel. Z Merleho sa vyklúľ užitočný pomocník, hoci šomral zakaždým, keď Arthur viezol na ostrov novú hŕbu materiálu. Šomranie však pri platbe zakaždým ustalo. Dokonca mu veľmi neochotne pomohol materiál naložiť na gaštanovohnedú dodávku, ktorú si Arthur zaobstaral týždeň predtým.

Arthur už takmer skončil so šmirgľovaním poslednej časti zábradlia a práve sa chystal skontrolovať cementovú kašu medzi kachličkami v kuchyni, keď sa mu odrazu vzadu v mysli niečo zatrepotalo. Jemný dotyk motýlích krídel na pokožke.

Pozrel sa na cestu.

Stála tam žena. Bosá, oblečená v dlhých voľných bielych šatách a hlavu s bielym afrom pripomínajúcim oblak nakláňala na stranu. Vo vlasoch sa jej v popoludňajšom slnku otvárali a zatvárali ružové a biele kvety. Pokožku mala nádherne tmavohnedú. Mohlo by sa zdať, že nikdy nestarne, pretože jej mladistvá tvár bola v rozpore so starodávnymi, nesmelými očami.

Jej krídla – štyri priesvitné výrastky, každý dlhší ako Arthurova ruka, ktoré mala vzadu na chrbte – sa v slnečnej žiare jemne zatrepotali a zoslali tak na zem kaleidoskop farieb. Obnažené ruky mala spustené pri tele a jemné prsty sa jej takmer nepatrne chveli.

Arthur pomaly zišiel po schodoch, a keď na ich konci zastal, bol omnoho nervóznejší, než očakával. Netušil, čo povedať, kde začať.

Skôr než sa naňho pozrela, zahľadela sa mu ponad plece priamo na dom. „Prišiel si.“ Jej hlas znel rovnako, ako si ho pamätal. Ticho, melodicky, s odtienkom smútku.

„Áno,“ odvetil Arthur.

„Prečo?“

„Pretože to bola správna vec,“ predniesol bez okolkov.

Prikývla, akoby tú odpoveď očakávala. Vykročila k nemu a pod nohami jej pritom rástla tráva. Pohľadom zablúdil za ňu a všimol si, že podobné trávnaté stopy sa tiahnu aj hore po ceste.

„Tento dom,“ vyhlásila. „Toto miesto. Mali ho spáliť.“

„Áno.“

„A napriek tomu si prišiel.“

Mlčky sa usmial. „Prišiel. A ty si ešte stále tu. Takže sme opäť spolu.“

Pokrútila hlavou. „Ako si sa sem dokázal vrátiť? Ako môžeš vôbec pomyslieť na...“ Povzdychla si a zvesila krídla. „Po tom... po tom, čo si odišiel, som premýšľala, že ho zničím. Zvažovala som, že sem prídem, otvorím zem a nechám ju, aby ho celý zhltila.“ Rukou si utrela oči.

„No neurobila si to.“

„Nie,“ odvetila. „Neurobila.“ Zahľadela sa na stromy. „A teraz premýšľam prečo. Prečo som to neurobila. Prečo som vyčkávala. Prečo som sem dnes vôbec prišla.“

„Na tie otázky ti nedokážem odpovedať,“ riekol Arthur. „Jediné, čo ti môžem sľúbiť, je, že tentoraz to bude iné. Poskytnem deťom to, čo mne nebolo nikdy dopriate: útočisko, kde môžu byť kýmkoľvek, nezávisle od toho, čo dokážu alebo odkiaľ pochádzajú.“

„Sám to nezvládneš.“

„Zvládnem,“ vyhlásil. „Ak to nepôjde inak, o všetko sa postarám sám.“

„Nie,“ nedala sa. „Nepostaráš.“ Rázne k nemu vykročila a bez toho, aby sa naňho čo i len pozrela, mu z ruky vytrhla šmirgľový papier. Šomrúc vyšla po schodoch a začala šmirgľovať na mieste, kde Arthur prestal.

„Tvoje šaty,“ upozornil ju. „Nechceš sa...?“

Zastala. „To je v poriadku. Sú to len šaty.“

Dlho ju pozoroval, pretože ho prestali poslúchať nohy. Keď sa naňho konečne pozrela, povedal: „Ahoj, Zoe.“

A Zoe Chapelwhiteová odvetila: „Ahoj, Arthur.“ Spodná pera sa jej zachvela. „Ja...“ a potom rýchlo vydýchla, „tak veľmi ma mrzí...“

Zodvihol ruku. „Od teba ospravedlnenie nepotrebujem. Od teba som ho nikdy nepotreboval.“

„Lenže ja som neurobila nič, aby som...“

„Zoe,“ prerušil ju. „Ty za to nemôžeš. Nikdy si za to nemohla. Riskovala si, že ťa odhalia. Ak by ťa objavili, prišli by si aj po teba.“

„To sa nikdy nedozvieme,“ poznamenala s očami upretými na zábradlie.

„Možno,“ pokračoval Arthur. „No napriek tomu si tu. Čo to o tebe prezrádza? Podľa mňa niečo dobré.“

S vlhkými očami predniesla: „Dajte mi vašich unavených, vašich chudobných, vaše hromadiace sa masy túžiace dýchať slobodne, úbohých, ktorých spláchlo z vašich rušných pobreží. Pošlite mi ich, bezdomovcov, smrťou zmietaných, ja zdvihnem svoju lampu vedľa zlatej brány!“

„Emma Lazarusová,“ potešil sa Arthur. „Áno, presne tak, Zoe. Zoberieme ich všetkých.“

„Myslíš to vážne,“ šepla.

„Áno, myslím,“ odvetil. „Ocením akúkoľvek pomoc, no ak je toho na teba priveľa, pochopím to. Budem pokračovať tak ako doteraz. Potrvá mi to o niečo dlhšie, no nakoniec sa mi to podarí.“

Neodišla.

Trvalo im takmer rok, kým dom zrekonštruovali natoľko, aby sa v ňom dalo bývať. Ak by všetko išlo podľa plánu, čoskoro by mohli očakávať podrobné inšpekcie, a ak by opomenuli čo i len *jedinú* vec, okamžite by ju použili proti nemu.

Jedného dňa mu Zoe prikázala, aby prestal pracovať.

„Čo sa deje?“ začudoval sa, dvíhajúc hlavu od posledného kúska farby, ktorou natieral kuchynskú stenu. Nemusel, no všimol si, že keď farba zaschla, v tejto časti sa na nej vytvorili drobné bublinky – maličké, asi päť centimetrov široké a desať centimetrov vysoké –, a to predsa nemohol nechať tak. Všetko muselo byť dokonalé.

„Poď so mnou,“ pobádala ho Zoe.

Pokrútil hlavou. „Nemôžem. Mám plno práce. Zajtra nám dovezú mulč a ešte je tu tá vec s altánkom. Našiel som tam uvoľnený kliniec, čo znamená, že teraz budem musieť skontrolovať každý jeden kliniec v dome a uistiť sa...“

„Arthur, všetko je hotové,“ prerušila ho Zoe. „Je to hotové už vyše mesiaca. Vieš to rovnako dobre ako ja.“ Dlho sa naňho uprene dívala a potom dodala: „Choď do kancelárie. Vieš, čo treba urobiť.“ Obrátila sa na odchod, no odrazu zastala vo dverách. Bez toho, aby sa naňho pozrela, povedala: „Vedel si, že tento ostrov býval kedysi väčší?“

Po týchto slovách ho nechala stáť v kuchyni a dívať sa za ňou.

Urobil, čo mu prikázala, a pohľadal písací stroj položený na starom písacom stole. V stroji čakal pripravený hárok papiera a na stole vedľa neho ležalo niekoľko ďalších. Vrchný hárok bol popísaný tenkým písmom. Zoe mu nechala odkaz.

Nastal čas priviesť ich domov.

Z.

Smial sa. Plakal. „Bojím sa,“ šepol. „Viac než kedykoľvek predtým.“
Začal písať a neprestal, až kým neskončil.

Vážený pán, vážená pani na Oddelení starostlivosti o zázračnú mládež,

volám sa Arthur Parnassus. Chcel by som vám predložiť návrh. Stal som sa majiteľom istého domu na ostrove Marsyas. Počas minulého roka sme spolu s mojimi spoločníkmi dom zrenovali natoľko, že nie je vhodný len na bývanie, no taktiež na to, aby opäť slúžil ako domov pre osirelé zázračné deti. K žiadosti prikladám fotografickú dokumentáciu našej práce...

Potom urobil to, čo by urobil ako desaťročný: poslal list. Keď ho vložil do verejnej schránky v dedine, všimol si niečo, čo si nikdy predtým nevšimol, a okamžite mu zmrzla krv v žilách. Vo výklade pošty bol nalepený plagát s obrázkom rodiny. Zobrazoval chlapca a dievča s plavými vlasmi a so žiarivými úsmevmi. Pri deťoch stáli dve postavy, ktoré mali byť pravdepodobne ich rodičia. Držali deti za ruky, zatiaľ čo spoločne kráčali slnkom zaliatou lúkou posiatou divými kvetmi. Pod obrázkom boli veľkými čiernymi písmenami vytlačené slová, ktoré si Arthur dookola neveriacky čítal.

**STAROSTLIVOSŤ O VAŠU RODINU SA ZAČÍNA VAMI!
AK NIEČO UVIDÍTE, POVEDZTE NÁM O TOM!**

A pod nápisom stálo: SPONZOROVANÉ ODDELENÍM STAROSTLIVOSTI O ZÁZRAČNÚ MLÁDEŽ A DOSPELÝCH.

Otočil sa a ponáhlal sa na trajekt.

Prešiel mesiac. Potom dva. Potom tri, štyri a päť. Nezúfal. Vedel, že sa čoskoro dočkajú odpovede.

Nakoniec jedného jesenného dňa zazvonil pri dverách zvonček.

Na terase stál muž s kufrom v jednej ruke a aktovkou v druhej. Bol asi tridsaťročný, mladší, než Arthur očakával, a taktiež veľmi atraktívny. Hnedé vlasy mal po plavbe trajektom trochu rozstrapatené, čierny oblek ušitý presne na jeho štíhlu postavu, na krku uviazanú krvavočervenú kravatu a mokasíny pokryté prachom z cesty.

„Zdravím,“ prehovoril. „Hľadám pána Arthura Parnassa.“

Arthur mu podal ruku. Malý test. „Práve ste ho našli.“

Muž zaváhal len na krátku chvíľu a potom mu ňou potriasol. Stisk mal pevný a pokožku teplú. Keď od seba odtiahli ruky, usmial sa. „Ach! To je úžasné. Prichádzam v mene Extrémne vysokého manažmentu Oddelenia starostlivosti o zázračnú mládež. Volám sa Charles Werner. Prišiel som, aby sme prediskutovali váš návrh, a taktiež preto, aby som vám predložil ten náš. Je trochu... neortodoxný, no domnievame sa, že by vás mohol zaujať.“

Arthur veľmi dobre vedel, že to bola návnada. No napriek tomu v tej chvíli urobil to jediné, čo mohol urobiť – odstúpil od dverí a pozval Charlesa Wernera dovnútra.

Neskôr stál Arthur Parnassus na móle a pozoroval, ako sa k nim pomaly blíži trajekt. Na palube sa viezlo dieťa. Prvé, no nie posledné. Slnko zapadalo za more a jeho žiara menila vlny na malé, prevaľujúce sa ohnivé pohoria.

„Máš obavy?“ obrátila sa k nemu Zoe, stojaca vedľa neho.

„Oh,“ hlesol. „Myslím, že sa bojím mnohých vecí. Ale tohto? Nie. Tohto nikdy. Nemám sa čoho báť.“

A v hlave sa mu ozýval zvodný šepot: *To oni by sa mali báť.*

Hlas zatlačil do najhlbších zákutí mysle, a kým sa k nim trajekt postupne približoval, Arthur Parnassus si potichu spieval. „Niekde... za morom... tam niekde na mňa čaká...“